31989L0429

15.7.1989 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 203/50

DYREKTYWA RADY
z dnia 21 czerwca 1989 r.
w sprawie zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza przez istniejące spalarnie odpadów komunalnych

(89/429/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 130s,

uwzględniając wniosek Komisji [1],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [2],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

programy działań Wspólnoty Europejskiej na lata 1973 [4], 1977 [5], 1983 [6] i 1987 [7] w zakresie środowiska podkreślają znaczenie zapobiegania i zmniejszania zanieczyszczenia powietrza;

rezolucja Rady z dnia 19 października 1987 r. w sprawie programu działań w zakresie środowiska na lata 1987-1992 [7] stwierdza, że ważne jest, aby wspólnotowe działanie koncentrowało się, między innymi, na wprowadzeniu właściwych norm w celu zapewnienia wysokiego poziomu zdrowia publicznego i ochrony środowiska;

dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów [8] przewiduje, że odpady muszą być unieszkodliwiane, nie stwarzając zagrożenia dla zdrowia ludzi i nie szkodząc środowisku; w tym celu dyrektywa ta zakłada, że każda instalacja lub przedsiębiorstwo zajmujące się przetwarzaniem odpadów musi uzyskać zezwolenie właściwych władz, między innymi, odnośnie do środków zapobiegawczych, jakie należy podjąć;

dyrektywa Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie zwalczania zanieczyszczeń powietrza z zakładów przemysłowych [9] przewiduje, że Państwa Członkowskie stosują politykę i strategie, w tym właściwe środki, mające na celu stopniowe dostosowanie istniejących zakładów do najlepszej dostępnej technologii, niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów; te przepisy stosuje się, między innymi, w odniesieniu do istniejących spalarni odpadów komunalnych;

dyrektywa 84/360/EWG stanowi, że Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, jeżeli będzie to konieczne, ustala dopuszczalne wartości emisji na podstawie najlepszej dostępnej technologii niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów oraz odpowiednie metody i techniki pomiarów;

spalanie odpadów komunalnych powoduje emisję substancji, które mogą być przyczyną zanieczyszczenia powietrza, a zatem szkodzić zdrowiu publicznemu i środowisku; w niektórych przypadkach to zanieczyszczenie może mieć cechy zanieczyszczenia transgranicznego;

techniki zmniejszania emisji niektórych zanieczyszczeń pochodzących ze spalarni odpadów komunalnych są powszechnie uznane; mogą one być wdrożone w istniejących spalarniach stopniowo, mając na uwadze techniczne możliwości tych zakładów oraz celowość niepowodowania nadmiernych kosztów; zapewniają one środki umożliwiające osiągnięcie stężeń zanieczyszczeń w gazach spalinowych nieprzekraczających pewnych wartości dopuszczalnych;

---

[1] Dz.U. C 75 z 23.3.1988, str. 8.
[2] Dz.U. C 69 z 20.3.1989, str. 223.
[3] Dz.U. C 318 z 12.12.1988, str. 3.
[4] Dz.U. C 112 z 20.12.1973, str. 1.
[5] Dz.U. C 139 z 13.6.1977, str. 1.
[6] Dz.U. C 46 z 17.2.1983, str. 1.
[7] Dz.U. C 328 z 7.12.1987, str. 1.
[8] Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 47.
[9] Dz.U. L 188 z 16.7.1984, str. 20.

wszystkie Państwa Członkowskie mają przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne dotyczące zwalczania zanieczyszczenia powietrza powodowanego przez stacjonarne zakłady; niektóre Państwa Członkowskie mają przepisy szczególne dotyczące spalarni odpadów komunalnych;

Wspólnota, określając dopuszczalne wartości emisji i inne wymagania odnośnie do zapobiegania zanieczyszczeniom, pomaga zwiększyć skuteczność działań podejmowanych przez Państwa Członkowskie zmierzających do zwalczania zanieczyszczenia powietrza powodowanego przez spalarnie odpadów komunalnych;

w celu szybkiego zapewnienia skutecznej ochrony środowiska należy ustanowić właściwe limity czasowe na dostosowanie istniejących spalarni do najlepszej dostępnej technologii niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów; należy dążyć, aby w końcu wszystkie istniejące spalarnie odpadów komunalnych spełniały te same warunki, jakie stosuje się w odniesieniu do nowych zakładów odpowiedniej kategorii;

wymagania nałożone na istniejące zakłady muszą zawierać zobowiązanie do przestrzegania zarówno dopuszczalnych wartości emisji najbardziej znaczących zanieczyszczeń, jak i właściwych warunków spalania; przy ustalaniu warunków spalania należy wziąć pod uwagę wszelkie zasadnicze trudności techniczne, jakie mogą powstać; trzeba zapewnić właściwe pomiary i kontrole w spalarniach; społeczeństwo musi być informowane o osiąganych wynikach;

należy wziąć pod uwagę problemy wynikające z emisji dioksyn i furanów;

przy ustalaniu dopuszczalnych wartości emisji ważne jest popieranie rozwoju i rozpowszechniania wiedzy oraz stosowania czystych technologii, jako część wysiłków na rzecz zapobiegania, mających na celu zwalczanie zanieczyszczenia środowiska we Wspólnocie, szczególnie w zakresie unieszkodliwiania odpadów;

zgodnie z art. 130t Traktatu, przyjęcie takich przepisów wspólnotowych nie stanowi przeszkody dla Państw Członkowskich w utrzymywaniu i wprowadzaniu bardziej rygorystycznych środków w zakresie ochrony środowiska naturalnego, zgodnych z Traktatem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „Zanieczyszczenie powietrza” oznacza wprowadzenie do powietrza przez człowieka, bezpośrednio lub pośrednio, substancji lub energii, prowadzące do szkodliwych skutków, których charakter powoduje zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, szkody w zasobach naturalnych, ekosystemach i dobrach materialnych oraz niekorzystnie wpływa lub zakłóca możliwość korzystania z infrastruktury, a także inne zasadne sposoby wykorzystania środowiska.

2. „Dopuszczalna wartość emisji” oznacza stężenie i/lub masę substancji zanieczyszczających, które nie może być przekroczone podczas emisji z zakładów w określonym czasie.

3. „Odpady komunalne” oznaczają odpady wytwarzane przez gospodarstwa domowe, jak również odpady powstające w przedsiębiorstwach usługowych i handlowych oraz wszelkie inne odpady, które ze względu na swój charakter i skład są podobne do odpadów z gospodarstw domowych.

4. „Spalarnia odpadów komunalnych” oznacza wszelkie urządzenie techniczne używane do obróbki odpadów komunalnych poprzez spalanie, z odzyskiwaniem lub bez odzyskiwania ciepła wytworzonego w czasie spalania, ale z wyłączeniem zakładów przeznaczonych szczególnie do spalania osadu ściekowego, odpadów chemicznych, toksycznych i niebezpiecznych, odpadów medycznych ze szpitali lub innego rodzaju specjalnych odpadów, na lądzie i na morzu, nawet jeżeli te zakłady spalają również odpady komunalne.

   Ta definicja obejmuje teren i całą instalację składającą się z pieca, systemów dostarczania odpadów, paliwa i powietrza oraz urządzenia i systemy służące do kontroli przebiegu procesów spalania i ciągłego rejestrowania i monitorowania warunków spalania.

5. „Istniejąca spalarnia odpadów komunalnych” oznacza spalarnię odpadów komunalnych, której pierwsze zezwolenie na prowadzenie działalności wydano przed dniem 1 grudnia 1990 r.

6. „Moc znamionowa spalarni” oznacza łączną wydajność pieców, które wchodzą w skład zakładu, podaną przez konstruktora i potwierdzoną przez prowadzącego zakład, z należytym zwróceniem uwagi szczególnie na wartość kaloryczną odpadów, wyrażoną jako ilość odpadów spalanych w ciągu godziny.

Artykuł 2

Zgodnie z art. 13 dyrektywy 84/360/EWG, Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki w celu zapewnienia, że działanie istniejących spalarni odpadów komunalnych:

a) w przypadku zakładów, których moc znamionowa jest równa lub większa niż 6 ton odpadów na godzinę: do dnia 1 grudnia 1996 r. odpowiada takim samym warunkom jakie nałożono na nowe spalarnie o tej samej mocy zgodnie z warunkami dyrektywy Rady 89/369/EWG z dnia 8 czerwca 1989 r. w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez nowe spalarnie odpadów komunalnych [1], z wyjątkiem przypadków określonych przepisami art. 4, które zastępuje się przypadkami określonymi w art. 4 niniejszej dyrektywy;

[1] Dz.U. L 163 z 14.6.1989, str. 32.

b) w przypadku pozostałych zakładów:

i) do dnia 1 grudnia 1995 r. odpowiada warunkom przewidzianym w art. 3-7 niniejszej dyrektywy;

ii) do dnia 1 grudnia 2000 r. odpowiada takim samym warunkom jakie nałożono na nowe spalarnie o tej samej mocy zgodnie z warunkami dyrektywy Rady 89/369/EWG, z wyjątkiem przypadków określonych przepisami art. 4, które zastępuje się przypadkami określonymi w art. 4 niniejszej dyrektywy.

Właściwe władze starają się, aby wszelkie dostosowania istniejących zakładów, o czym zadecydowano na podstawie pozostałego okresu ich działania, limitów czasowych i warunków ustanowionych w niniejszej dyrektywie, zostały przeprowadzone jak najszybciej.

Artykuł 3

1. Do dnia 1 grudnia 1995 r. następujące dopuszczalne wartości emisji sprowadzone do następujących znormalizowanych warunków: temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 11 % tlenu lub 9 % CO_2 oraz suchy gaz, mają zastosowanie do istniejących spalarni odpadów komunalnych:

a) zakłady, których moc znamionowa jest mniejsza niż 6 ton odpadów na godzinę, ale wynosi co najmniej 1 tonę na godzinę:

— całkowita ilość pyłów: 100 mg/nm^3;

b) zakłady, których moc znamionowa jest mniejsza niż 1 ton odpadów na godzinę:

— całkowita ilość pyłów: 600 mg/nm^3;

2. W odniesieniu do zakładów o mocy znamionowej mniejszej niż 1 tona na godzinę dopuszczalna wartość emisji może odnosić się do poziomu tlenu wynoszącego 17 %. W tym przypadku wartości stężenia nie mogą przekraczać wielkości ustalonych w ust. 1, podzielonych przez 2,5.

3. Właściwe władze ustanawiają dopuszczalne wartości emisji dla zanieczyszczeń innych niż wymienione w ust. 1, kiedy uznają to za właściwe ze względu na skład odpadów przeznaczonych do spalania i cechy spalarni. Do celów ustanowienia tych dopuszczalnych wartości emisji, władze biorą pod uwagę potencjalny szkodliwy wpływ zanieczyszczeń, o których mowa, na zdrowie ludzkie i środowisko, jak również najlepszą dostępną technologię niepowodującą nadmiernych kosztów. W szczególności właściwe władze mogą ustanowić dopuszczalne wartości emisji dioksyn i furanów.

Artykuł 4

1. a) Do dnia 1 grudnia 1996 r. istniejące spalarnie odpadów komunalnych o mocy znamionowej nie mniejszej niż 6 ton na godzinę muszą spełniać następujące wymagania odnośnie do warunków spalania: gazy powstające ze spalania odpadów muszą mieć temperaturę, po ostatnim wstrzyknięciu powietrza potrzebnego do spalania, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, podniesioną do co najmniej 850 °C przez minimum dwie sekundy w obecności minimum 6 % tlenu. Jednakże w przypadku znacznych trudności technicznych przepisy dotyczące okresu dwóch sekund zostają wprowadzone najpóźniej po wymianie pieców.

b) Do dnia 1 grudnia 1995 r. pozostałe istniejące spalarnie odpadów komunalnych muszą spełniać następujące wymagania odnośnie do warunków spalania: gazy powstające ze spalania odpadów muszą mieć temperaturę, po ostatnim wstrzyknięciu powietrza potrzebnego do spalania, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, podniesioną do co najmniej 850 °C w obecności minimum 6 % tlenu przez wystarczający okres czasu, jaki zostanie ustalony przez właściwe władze.

2. W terminie ustanowionym w ust. 1, odpowiednio dla każdej kategorii zakładu, wszystkie istniejące spalarnie odpadów komunalnych muszą przestrzegać stosowania wartości dopuszczalnej, wynoszącej 100 mg/nm^3 dla stężenia tlenku węgla (CO) w gazach spalinowych w czasie pracy zakładu.

Ta wartość dopuszczalna jest sprowadzona do następujących znormalizowanych warunków: temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 11 % tlenu lub 9 % CO_2 oraz suchy gaz.

3. Warunki odbiegające od ustanowionych w ust. 1 mogą być dopuszczone, jeżeli zostaną zastosowane właściwe techniki w piecach do spalania odpadów lub w instalacjach do oczyszczania gazów spalinowych, pod warunkiem że poziomy wyemitowanych polichlorowanych dibenzodioksyn (PCDD) i polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF) są równe lub niższe niż uzyskiwane w warunkach technicznych ustanowionych w ust. 1.

Decyzje podjęte na mocy niniejszego ustępu są przekazywane Komisji przez właściwe władze ustanowione w tym celu przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 5

1. Temperatura i zawartość tlenu ustanowione w art. 4 ust. 1 są minimalnymi wartościami, które musza być przestrzegane przez cały czas pracy zakładu.

2. Stężenie tlenku węgla (CO), ustanowione w art. 4 ust. 2, stanowi:

a) w przypadku zakładów o mocy znamionowej 6 ton na godzinę lub więcej, wartość dopuszczalną dla średniej godzinowej. Ponadto co najmniej 90 % wszystkich pomiarów w dowolnym okresie 24-godzinnym musi mieć wartość poniżej 150 mg/nm^3;

b) w przypadku zakładów, których moc znamionowa jest mniejsza niż 6 ton odpadów na godzinę, ale wynosi minimum 1 tonę na godzinę, wartość dopuszczalną dla średniej godzinowej;

c) w przypadku zakładów o mocy znamionowej poniżej 1 tony na godzinę, wartość dopuszczalną dla średniej godzinowej.

Powyższe średnie są obliczane, biorąc pod uwagę jedynie godziny, w których zakład pracuje, włączając w to okresy uruchomienia i zatrzymania produkcji.

3. W przypadku pyłów, które podlegają ciągłemu monitorowaniu na mocy art. 6:

a) żadna z wielkości średnich stężeń, zmierzona w siedmiodniowym okresie pracy zakładu dla tych substancji, nie może przekraczać odpowiednich wartości dopuszczalnych;

b) żadna z dziennych wielkości średnich stężeń dla tych substancji, nie może przekraczać odpowiednich wartości dopuszczalnych o więcej niż 30 %.

W celu wyliczenia wyżej wymienionych wartości średnich zostaną wzięte pod uwagę jedynie okresy, w których zakład pracuje, włączając w to okresy uruchomienia i zatrzymania produkcji.

4. W przypadku całkowitej ilości pyłów, gdziekolwiek wymagane są okresowe pomiary na mocy art. 6, wartości stężenia mierzone zgodnie z zasadami ustanowionymi przez właściwe władze na mocy art. 6 ust. 3, 4 i 5 nie mogą przekraczać wartości dopuszczalnej.

Artykuł 6

1. Do dnia 1 grudnia 1995 r., wymagane jest dokonywanie następujących pomiarów w istniejących zakładach, określonych w art. 2 lit. b):

a) stężenia niektórych substancji w gazach spalinowych:

   i) stężenia całkowite pyłów, CO i tlenu jest mierzone ciągle i rejestrowane w przypadku zakładów o mocy znamionowej równej lub większej niż 1 tona na godzinę;

   ii) następujące wielkości są mierzone okresowo:

      — w istniejących zakładach o mocy znamionowej mniejszej niż 1 tona odpadów na godzinę, stężenie całkowite pyłów, tlen i CO;

b) parametry operacyjne:

   i) temperatura gazów w strefach, gdzie warunki określone w art. 4 ust. 1 są spełnione, jest mierzona i rejestrowana w sposób ciągły;

   ii) czas referencyjny dla gazów spalinowych w minimalnej temperaturze 850 °C, określony w art. 4 ust. 1, w najbardziej niekorzystnych warunkach pracy, przewidzianych dla zakładu, musi podlegać właściwej kontroli przynajmniej raz po dostosowaniu zakładu, w każdym razie przed dniem 1 grudnia 1995 r.

2. Wyniki pomiarów, określonych w ust. 1, są sprowadzone do następujących znormalizowanych warunków:

— temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 11 % tlenu lub 9 % CO_2, suchy gaz.

Jednakże tam gdzie art. 3 ust. 2 ma zastosowanie, mogą być one sprowadzone do następujących znormalizowanych warunków:

— temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 17 % tlenu, suchy gaz.

3. Wszystkie wyniki pomiarów są rejestrowane, przetwarzane i przedstawiane we właściwy sposób, tak aby właściwe władze mogły sprawdzić zgodność z ustanowionymi warunkami, zgodnie z procedurami ustalonymi przez te władze.

4. Procedury obowiązujące przy pobieraniu próbek i dokonywaniu pomiarów, jak również metody i urządzenia używane w celu spełnienia wymogów, ustalonych w ust. 1 oraz miejsca pobierania próbek i punktów dokonywania pomiarów wymagają uprzedniego zatwierdzenia przez właściwe władze.

5. Do pomiarów okresowych właściwe władze ustanawiają odpowiednie programy pomiarów w celu zapewnienia reprezentatywności wyników dla normalnego poziomu emisji substancji, o których mowa.

Otrzymane wyniki pomiarów muszą umożliwić sprawdzenie, czy przestrzegane są określone wartości dopuszczalne.

Artykuł 7

1. W przypadku gdy dokonane pomiary wykażą, że wartości dopuszczalne ustanowione w niniejszej dyrektywie zostały przekroczone, informuje się właściwe władze tak szybko jak to możliwe. Władze zapewniają, aby taki zakład nie kontynuował działalności, jeżeli nie spełnia ustanowionych norm emisji oraz podejmują niezbędne działania, aby zapewnić wprowadzenie zmian lub zaprzestanie działalności.

2. Właściwe władze ustanawiają maksymalnie dopuszczalne okresy wszelkich technicznie nieuniknionych przestojów urządzeń oczyszczających, podczas których stężenia w zrzutach do atmosfery substancji, które te urządzenia mają obniżać, przekraczają ustanowione wartości dopuszczalne. W przypadku awarii prowadzący zakład zmniejsza lub całkowicie wstrzymuje pracę, tak szybko jak tylko będzie to wykonalne i do czasu, kiedy mogą zostać przywrócone normalne warunki działania. W żadnym wypadku zakład nie może pracować nieprzerwanie dłużej niż 16 godzin; ponadto łączny czas pracy w takich warunkach w ciągu roku nie może przekroczyć 200 godzin.

Zawartość pyłu w zrzutach w żadnym wypadku nie może przekroczyć 600 mg/nm^3 w okresach określonych w akapicie poprzednim, a wszystkie pozostałe warunki, szczególnie warunki spalania, są przestrzegane.

Artykuł 8

Zgodnie z odpowiednimi procedurami i w formie określonej przez właściwe władze, informacje o obowiązkach nałożonych na istniejące spalarnie na podstawie niniejszej dyrektywy i o wynikach kontroli, przewidzianych w art. 5 i 6, są podawane do wiadomości publicznej, z zastrzeżeniem przestrzegania przepisów o zachowaniu tajemnicy handlowej.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, iż zgodność z warunkami nałożonymi na istniejące spalarnie zgodnie z niniejszą dyrektywą jest kontrolowana przez właściwe władze.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 grudnia 1990 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 21 czerwca 1989 r.

W imieniu Rady

C. ARANZADI

Przewodniczący